

12. Kí o sì fi ọwọ̀ọ rẹ sí abiyàà rẹ, yòò jáde ní funfun, tí kì í ẹ̀se tí aburú (èyí jẹ ọ̀kan) nínú un àmì mèsàn-án sí Firiaonu àti àwọn ènìyàn-an rẹ, dájúdájú wọn jẹ oníwàkiwà ènìyàn.

13. Nígba tí àwọn àmì Wa tí wọn hàn kedere dé ọ̀dọ̀ọ wọn, wọn wí pé: Idán tí ó hàn gbangba nìyí.

14. Igberaga àti àbòsì sì mú wọn ẹ̀ àtakò sí wọn, okàn-an wọn mò dájú pé (òdodo ni). Nítorí náà, wo bí àtubòtán àwọn òbilẹ̀jẹ̀ tí rí.

15. A sì tí fún Daawuudu àti Sulaimaanu ní imọ. Awọn méjéjẹ̀ sì wí pé: Ọ̀pẹ̀ ní fún Allaahu Ẹ̀ni tí Ó dá wa lólá ju púpọ̀ lọ nínú un àwọn ẹ̀rúsin-in Rẹ̀ tí wọn jẹ olùgba (Allaahu) gbó.

16. Sulaimaanu sì jogún-un Daawuudu. Ó sì wí pé: Ẹ̀yin ènìyàn, (Allaahu) kọ wa nípaà ọ̀rọ̀ tí ẹ̀yẹ́ ń sọ, (Ó) sì fún wa nínú un gbogbo nńkan. Dájúdájú èyí jẹ olá (Olúwa) tí ó hàn kedere.

17. Wọn sì kó àwọn ọ̀mọ-ogun jọ fún Sulaimaanu nínú un àwọn àlìjònnú àti ènìyàn àti ẹ̀yẹ; gbogboo wọn wà ní tító lẹ̀wọ̀wọ̀.

18. Títí igba tí wọn dé àfonífojì àwọn àwùrẹ̀be. Awùrẹ̀be kán sì wí pé: Ẹ̀yin àwùrẹ̀be, ẹ̀ wọ inú un ilée yín kí Sulaimaanu àti àwọn ọ̀mọ-ogun rẹ̀ má bàà tẹ̀ yín pa tí wọn kò sì níí fura.

19. Nígba náà, ó sì rẹ̀rìn-in músẹ̀ nítorí ọ̀rọ̀ọ rẹ̀, ó sì wí pé: Olúwaà mi, fún mi lágbára láti máa dúpẹ̀ ooreè Rẹ̀ tí O ẹ̀se fún mi àti fún àwọn òbilẹ̀ mi, kí n sì le máa ẹ̀se rere èyí tí O yónú sí, kí O sì fi mí sínú un àwọn ẹ̀rúsin Rẹ̀, àwọn ẹ̀ni rere pẹ̀lúu àánú un Rẹ̀.

20. Ó sì wo àwọn ẹ̀yẹ́ yíká, ó wí pé: Kí ní dé tí n kò fi rí Húdihúdà, tàbí ó wà lára àwọn tí kò wà ní?

21. Dájúdájú èmi yòò jẹ ẹ̀ níyà tí ó le koko tàbí kí ń dúnbúu rẹ̀, àyàfi tí ó bá mú àwíjare tí ó dájú wá fún ni.

وَأَدْخَلَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجَ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ فِي تِسْعِ آيَاتٍ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿١٢﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ ءَايَتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿١٣﴾ وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا ۚ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ ۚ وَقَالَ يَتَاءَتِيهَا النَّاسُ عُלْمَنَا مَنَاطِقَ الطَّيْرِ وَأُوتَيْنَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ ۚ إِنَّ هَذَا هُوَ الْفَضْلُ الْأَمِينُ ﴿١٦﴾ وَحُشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمَلَةٌ يَتَاءَتِيهَا النَّملُ ادْخُلُوا مَسَكِنَكُمْ لَا تَحْطَمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾ فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى الْهَدْهَدَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ ﴿٢٠﴾ لَأُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَأَذْخَنَّهُ أَوْ لَيَأْتِيَنِي بِسُلْطَنٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾